

1. Антоненко І. Формування конфліктологічної компетентності майбутніх соціальних педагогів. Доступний з: <http://www.kspu.kr.ua/download/nauk>
2. Гагіна Н. В. Педагогічні умови формування у майбутніх менеджерів умінь конструктивної взаємодії у ситуації конфлікту: дис... к. п. н. – Житомир, 2011. – 36 с.
3. Карамушка Л. М. Психологія управління: Навч. посіб. – К.: Міленіум, 2003. – 344 с.

КОМУНІКАЦІЙНИЙ ВПЛИВ ПОЛІТИКИ НА СВІДОМІСТЬ ЛЮДИНИ ЧЕРЕЗ МЕТОД ЕМПІРИЗМУ

РАК О.Ю.

Copyright © 2013

Сьогодні сучасні системи комунікацій здатні відтворювати психологічний характер, певні емоції, ідеї, думки тощо. Наприклад, психологи-дослідники вважають, що мова тіла (невербальна) є сильнішою аніж вербальна, оскільки знакова і поведінкова система має більший вплив на людину. Уявність людини є надзвичайно просторовим і багатим, тому візуально додає певні елементи, тому кожному політику необхідно постійно вчитися маневрувати своє поведінкою, емоціями, мімікою та жестами тіла.

Історично склалося так, що невербальна комунікація має особливе значення у повсякденному житті, оскільки вміння себе вести у суспільному середовищі – це важлива складова і на це звертається найбільша увага серед громадськості. На сьогодні політика розглядається не стільки з точки зору вербальної комунікації, тобто вміння спілкуватися, мати ораторські здібності, а, мабуть, більш невербального спілкування (комунікації), тобто поведінка, жести, манери, реакція, діяльність та контактна участь в громадському середовищі.

Політика через комунікаційний процес впливає на свідомість людини за допомогою емпіричного (спостережного) методу, супроводжуючи при цьому процес зміни політичного життя держави і суспільства в цілому. Таким чином динаміка зміни процесу політичної комунікації має суттєвий вплив на політичну систему. Політична комунікація щоразу шукає нові винаходи і методи маніпулювання свідомістю та думкою людини в певному бажаному напрямку для політики.

За своєю суттю комунікація має значення системи, яка включає в себе створення, передавання і отримання інформації (повідомлення). Як вже зазначалося вище, комунікація може мати як вербальний, так і невербальний вигляд. Вербальна комунікація у теоретичному значенні розуміється як словесність та знаковість, також для неї властиві візуально-зоровий та розмовно-звуковий методи. Невербальна комунікація (комунікація без слів) – це мова тіла, жести, міжособистісний простір (допустима дистанція), часові властивості, а також для неї властиві жестикульований, візуально-зоровий (контакт очей), поведінковий та віртуально-психологічний методи спілкування. Глобалізація та кібернетизація суспільства привела до інтенсивного розвитку системи комунікацій в основу яких закладені технології анімації та мультимедійні системи здатних найбільш ефективно маніпулювати свідомістю та думкою людини.

Політична комунікація висвітлює або звітує діяльність політиків та президента через усі канали засобів масової комунікації (ЗМК), тому спостережно-прогнозованим та стратегічним завданням для політологів є направлення свідомості людини в той чи інший бік політики. Варто зазначити, що політична комунікація включає в себе декілька функцій, які використовуються у засобах ЗМК, наприклад: інформаційну, інтроформаційну, виховну, психологічну, аналітичну, емоційну, силову, переконливу, спонукальну та вирішальну. Кожна з цих функцій має динамічний процес свого існування та впливу, без якого неможливо бути в політичному середовищі у контакті з громадськістю на рівні дії у підсвідомість.

Політичні зміни у державі передбачають зміну поведінки громадськості, оскільки у людей з кожним роком змінюється ставлення до політики, а також рівень довіри знижується, а відповідним чином виникає пасивна неучасть громадянина на виборах і зневіра у покращення життя у державі. На сьогодні, люди розглядають владу як недержавну, аполітичну, анархічну, яка не працює на благо держави, а навпаки.

Сьогодні завданням політичної дії – координувати громадську думку, вміти вислухати суспільство і відповідати за свою політичну діяльність. Діалог між владою та суспільством повинен постійно активізуватися і як інформаційно, так і інтроформаційно діяти на мозок людини. Політична гра політика якраз полягає в подачі повідомлення так, щоб звернути – зацікавити – завоювати увагу завдяки логічному та емоційному переконанню.

Громадська думка настільки мінлива і нестабільна, що її потрібно підштовхнути до певних дій. Тому щоразу перед виборами політична влада шукає методи управління думкою та увагою, завше політики використовують методи поштовху людей до певних дій певною мірою контролюючи події. Впливова дія політика у політичній комунікації включає в себе такі складові: комунікатор, повідомлення, канал, комунікант, реакція, спостереження, анонімне опитування, анімація, аналіз, стратегічне прогнозування, зворотній зв'язок. У своїй професійній діяльності мас-медіа, подаючи політичну інформацію для споживачів, якраз використовує вищеперераховані складові різного жанру – інформаційний, розважальний і трансформаційний, а також інтроформаційний. Перед

виборами політики, щоб вибороти місце у політиці застосовують *емпіричний (дослідницький) метод*. За своїм означенням, метод емпіризму (емпіричний) – це метод вибіркового, психологічного і таємного спостереження, аналіз та експеримент, рольова гра та інше. Дослідження психологічних механізмів є надзвичайно актуальним для людей, які прагнуть йти у велику політику, щоб займатися політичною діяльністю.

З допомогою емпіричного методу та комунікативних засобів можна впливати і психологічно діяти на свідомість та поведінку людини в режимі реального часу. Перед виборами політик вивчає громадську думку, соціальні потреби, психологію думки і тільки тоді, опрацюює свою програму, мету та завдання, застосовує впливові дії за допомогою: виховування – інформування – переконання – спонування (підштовхування або підсилення дії). Комунікаційний вплив політики на свідомість людини через метод емпіризму дозволяє політичному діячу розробити стратегію певних дій, вималювати бачення сьогоденної людини до держави, що допоможе досягти ефективного результату чи перемоги. Також варто зазначити, що емпіричний метод дає можливість маніпулювати громадською думкою в бажаному потрібному напрямку, адже людина не завжди здатна мислити індивідуально та самостійно, а частіше – колективно або за порадами. Загалом комунікаційний процес у політиці має вигляд своєрідного інформаційного середовища-простору, що є невід’ємною складовою політичних відносин. За допомогою методу емпіризму (аналізу та спостереження) можна управляти людиною так як забажає політик, програмуючи свідомість та мозок через засоби масової інформації не створюючи загрози здоров’ї і життю кожного.

Отже найбільший ефект щодо політичного маніпулювання відбувається через духовність, психічні збудження та утворення, на рівні певних емоцій та почуттів, а також використання методів і засобів несилової взаємодії (інтроформаційний підхід).

Висновки. Відтак має місце вплив комунікативно-емпіричного методу та засобів інтроформаційної взаємодії на суспільство чи індивіда, учинковий дії політика на свідомість людини через комунікаційний процес, що пояснює запропонована модель-схема комунікативно-емпіричного методу. Водночас, проаналізувавши сучасний стан політичному та скориставшись відповідними джерелами знань і спостережень, вказано на високу ефективність впливу невербальної комунікації, в основі якої закладена інтроформаційна взаємодія на людину і на те, як вона відображається у інформаційно-комунікаційному просторі. Адже політична дія чи вплив постійно аналізує та досліджує психологію людини через певні канали і таким чином реставрує та вибудовує своє бачення щодо перемоги на виборах. Сьогодні політична інформація повинна бути не просто засобом піару, а соціально важливою та відкритою для громадян, тоді будуть позитивні погляди на політику, а відтак політика зможе відновити довіру до людей.

1. Бебик В. Держава і громадянське суспільство: партнерські комунікації у глобальному світі: Навч.-метод. посіб. / В. Бебик, В. Бортніков, Л. Дегтерьова, А. Кудряченко; за заг. ред. В. Бебика. – К., 2006. – 248 с.

2. Ганжуров Ю. Політична комунікація: проблеми структуризації / Ю. Ганжуров. [Електронний ресурс] – Режим доступу: <http://www.politik.org.ua/vid/magcontent.php3?m=1&n=24&c=299>

3. Москаленко В.В. Соціальна психологія: Підручник / В.В. Москаленко. – К.: Центр навчальної літератури, 2005. – 624 с.

4. Почепцов Г.Г. Контроль над розумом [Текст] / Г.Г. Почепцов. — К.: Видавничий дім “Кієво-Могилянська академія”, 2012. — 350 с.

5. Соціологія і психологія: Навч. посіб. / За ред. Ю.Ф. Пачковського. – К.: Каравелла, 2009. – 760 с.

6. Юрій М.Ф. Політологія: Навч. посіб. / Юрій М.Ф. – К.: Дакор, КНТ, 2006. – 416 с.

7. Тесля Ю.Н. Введение в информатику Природы: Монография / Ю. Н. Тесля. — Киев: Маклаут, 2010. — 256 с.

ДУХОВНІСТЬ ЯК УЗМІСТОВЛЕННЯ ПРОФЕСІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ СОЦІАЛЬНОГО ПРАЦІВНИКА

РУДАКЕВИЧ О.М.

Copyright © 2013

Актуальність теми дослідження. Сучасне суспільне життя формують безліч різноманітних суперечностей, які пронизують усі його сфери – економічну, соціальну, політичну. Поза сумнівом, єдиним шляхом виходу суспільства із загальної кризи є підвищення його духовного рівня, подолання духовного зубожіння й моральної деградації значної частини наших громадян. До того ж багато людей сьогодні потребує духовних еквівалентів втраченим ілюзіям, ідеалам і цінностям, що могли б відіграти роль об’єднавчого чинника й стимулу до об’єктивного поступу. Цілком слушною є думка про те, що за певних обставин суспільні форми можуть існувати самостійно і навіть зазнавати позитивних змін незалежно від змін духовного рівня людей. Та в кінцевому підсумку їхній прогрес усе ж таки значною мірою залежить від духовної зрілості людей, які беруть у цьому участь. “Нехай до певних меж можна вдосконалювати форму будівлі при одному і тому ж матеріалі, – справедливо зазначав